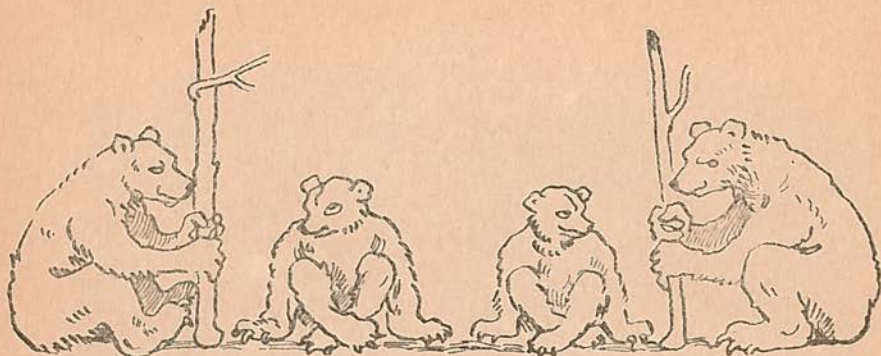

Само месо, дома дошло

(Народна приказка)

На едно магаре се долеяло отъ работа, та побѣгнало. Бѣгало, бѣгало, срѣшналъ го единъ овенъ.

— Кжде, приятелю, Марко? — запиталъ го овенътъ.

— Не се търпи вече, братко. — отговорило магарето. — Сватба ли се прави, Марко вода да носи, дърва ли ще докарватъ, пакъ Марко да ги мъкне. А храна — една гушка слама или огризки отъ конетѣ, колкото да не пукна отъ гладъ. На сутринята пакъ още отъ зори: за дърва, за вода! . . . Не се търпи вече, . . . ще бѣгамъ, дѣто ми видятъ очитѣ . . .

— Да бѣгаме заедно, — рекълъ овенътъ. — и азъ бѣгамъ. Сватба ли се заправи, овена ще заколятъ. Гости ли дойдатъ, овена ще заколятъ! . . .

Сдружили се тѣ и тръгнали. Вървѣли, вървѣли, а на среща имъ Кума-Лиса.

— Добра среща, . . . Кжде сте се тѣй опжтили? — Запитала тя.

— Тѣй и тѣй, — разказали ѝ всичко.

— Охъ, — рекла Кума-Лиса, — и азъ бѣгамъ отъ това. Сватба ли се заправи, хайде да одеремъ лисицата, да направимъ кожухъ на невѣстата. Да бѣгаме заедно.

Тръгнали. Вървѣли, вървѣли, а насреща имъ Пѣтлю.

— Съ здраве, приятели, — вика имъ Пѣтлю, — Кжде въ?